eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 219 **20 decembrie 2021**

Bloodaxe Poet

Nick Drake

Poeme şi interviu, traduse în limba română de absolventa MTTLC

Bianca-Alexandra Ferdinand

MTTLC – Masteratul pentru Traducerea Textului Literar Contemporan
Universitatea din Bucureşti

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** http://revista.mttlc.ro/

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Silvia Petrescu**

Postare şi publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poeme și interviu
cu poetul

Nick Drake

traduse în limba română de
absolventa MTTLC

Bianca-Alexandra Ferdinand

Cuprins

Suspiciuni p. 4
Cronica becului incandescent p. 5
Menada p. 7
Prin lumina roșie p. 9
Conducând spre Achiltibue p. 10
(pentru Helen, John și Jackie)
În afara ariei de acoperire p. 12
Palatul memoriei p. 14
Dans p. 16
Ollamaloni p. 17
(Aztec: Jocul Mingii de cauciuc)
Viața plată: Sticla de apă din plastic (folosită) p. 19
Pentru Sandra p. 21
Cafea, sâmbătă dimineață p. 22
Cu Helen și John la Kelvingrove p. 23
Piersici pentru solstițiu p. 25
(pentru Edward Gonzales Gomez)
În Medellin p. 27
Anubis p. 28
(în memoria lui Paul Sussman, arheolog, scriitor, 1966-2012)
Autobuzul nocturn p. 30
Rușinea p. 32
Câmpurile Londrei p. 33
Muștele p. 34
Din dinastia cântecului p. 36
Cormorani p. 38
(pentru Jackie)
Artistul Foley (actul 2) p. 39
Ultimele treisprezece mesaje p. 41
Autoportretul unui elan p. 43
Dansul satirei (Academia Regală, expoziție de Bronz) p. 44
Trei poeme arctice p. 46
Grace p. 51

(pentru Tansy Davies)
Trimite p. 53
Viață pe pământ p. 54
Bach, Stravinsky, Chuck Berry p. 56
Colibri (pasărea care fredonează) p. 57
Spatele capului tău p. 58
Mango p. 59
Calea lui ferată p. 60
Cărți p. 61
Un Citroën DS alb nou p. 62
Mașina timpului p. 63
Mesagerul p. 64
Ghipsul p. 65
Cartea morților p. 66
Ultimele lucruri p. 67
Bunurile mormântului p. 68
Vremea analogului p. 69
(pentru Peter Hobson)
Această dragoste p. 70
Un pahar cu apă p. 71
Către urechea lui moartă p. 72
Cutii p. 73
Șifonierul p. 74
Zoroastrian p. 75

4

Suspiciuni

Un indiciu apropiat de nimic. Un motor funcționând
în continuu într-o dimineață de iarnă.
Un fir de păr gros în gură. Cum un îndrăgostit
mănâncă, zgârie un X peste dragostea ta.
Poanta și stârnirea lipsei aplauzelor.
O dâra care nu se schimbă niciodată în albastru.
Paiul final de plastic pe un ocean în creștere.
O bătaie în ușa care sparge inima
tăcerii. O monedă aproape fără nicio
denumire echilibrată pe limba ta.
O zi ce răsare când toți poartă negru
cerul roșu, în depărtarea orașului tău natal
peste un rău întunecat. Bănuielile adunate
șoptesc vraja lor: fulgere, tunete, ploaie.

5

Cronica becului incandescent

N-ai avut nimic decât luna,
jgheaburile lumânării și farfuria cu ulei
că să înfigi ața în ac, să citești,
sau să creezi umbre pe pereți, până
ne-ai creat, prima lumină
care era constantă în întuneric.

De la o torsiune de tungsten
și o suflare de gaz pentru a ține
viețile noastre mai lungi, ai însămânțat
o idee în craniile noastre de sticlă interschimbabile
să strălucească la comanda ta.

Nu am vărsat o lacrimă de ceară; de încredere,
disponibili, am locuit unde locuiești,
am aprins partide și războaie; unul câte unul
am luminat cocioabele de pe deal
și turnuri ale mega orașelor tale;
când erai pierdut, eram acasă
așteptând, la un click distanță
să te salvăm de fricile micilor ore;
când viețile tale erau agățate de o ață
am stat cât a fost necesar;
am strălucit noi când ai fost plecat.

Iar când liniștea ticăia
vraja luminoasă a filamentului nostru s-a rupt
te-ai lepădat de noi; și acum îți dorești
o lumină perpetuă și liberă,
autostrăzile tale și orașele radiante
arhipelaguri împotriva întunericului-

Dar dacă luminile se sting din când în când,

6

se așează în spatele ierbii negre, privesc
constelațiile alungate, iau
luminile stelare antice și ascultă
cântecul întunecat al surselor citite,
în nopți de vară și după-amiezi de iarnă,
puterile antice ale lunii.

7

Menada

În afara gării, o statuie nebună se confruntă
cu fluxul de navetiști,

gura ei erupând cu silabe
de durere și teamă cât treceam în viteză,

ignorând-o sau temându-ne de chemările ei disperate
ca cineva doar să asculte o data!

Ceva despre un copil, o urgență
să ajungă la spital, de ce nu o ajută nimeni?

SUNT INVIZIBILĂ SAU CE?
Când cineva s-a oprit, ea a suspinat cu recunoștință.
Și apoi am văzut-o după câteva zile, aceeași
performanță tragică, o mască de agonie,

părul adunat pe spate, colanți negri, cizme
desfăcute, ochi înnebuniți, ajunși la capătul puterilor.

din nou. Am privit-o și a urlat
să nu îndrăznești să zâmbești la mine, nenorocitule!

Acuzațiile ei m-au înfuriat
până când m-am întors la o distanță sigură,

să o văd cum lovea un perete indiferent,
implorând la telefon, vârful aprins

al țigării ei mâzgălind aerul iernii,
nu o actriță în pauză în culise,

dar o față plângând în stradă, incendiar,

cu furia luminoasă ca fosforul în ploaie.

9

Prin lumina roșie

L-am văzut la oră de vârf-curierul
apărând din haosul primordial
al pasajului în matricea zorilor
a miilor de parbrize oglindind soarele

pe geometria înfricoșătoare a motociletei sale,
cutiile se fixează pe capul lui, îi ticăie pe călcâie,
strălucesc auriu pe fața lui rece,
fără să îi pese deloc de lumina roșie —

În timp ce mă scană din lateral cu o privire
trecătoare, jur că m-am curentat,
o mână de scântei, un foc sălbatic în
secretul pixelat al ochilor-apoi roșul devenind verde

Și el a fost în afara ariei de acoperire, îndepărtându-se în zig-zag
În timp ce toată lumea îl urmărea.

10

Conducând spre Achiltibue
(pentru Helen, John și Jackie)

Așa cum ne amintim asta împreună;
John încearcă să împace munții
în panoram parbrizului nostru

în numele mapei. Există o problemă de scară.
Helen își da capul drăguț pe spate
şi privește la tărâmul viselor în timp ce drumul

ne învârte din ce în ce mai adânc și mai liniștit,
peste satele cu insulițele lor nedenumite,
lentilele ciufulite de briza interstelară,

şi stâncile erodate și agitate
îndreptate spre vest și înălțate, piatră contra lumină,
care odată erau granule de nisip sub ocean

dispărute de mult. Este o problemă de scară. Helen și John
cântă Woodie Huthrie, iar versul lui MacCarig's
Cine stăpânește acest pământ? E în gura lui John. Hehe

bună întrebare! chicotea… Eu și Jackie
ne intersectăm privirile în oglinda retrovizoare;
şi apoi conduceam prin liniștea timpului

cel mai vechi loc din vest, maura
o fată bătrână locuia sub veșmântul ei, pelerine bronzată
țintind spre cer, examinându-și visele,

marea din gură ei, numele —
Stac Pollaidh, Sula Bheinn, Cul Mor, Cul Beag —
cât pune ibricul în soare ca să fiarbă;

11

iar acest drum, această zi, această oră, Helen și John,
eu și Jackie mergem mână în mână cu al ei cântec —
I bhi a bhi ù bhi à bhi, i bhi a bhi ù bhi à bhi

întristați și săltăreți, cântând înapoi spre casă.

12

În afara ariei de acoperire

Aici sus nu este semnal;
a murit la jugul de bovine
unde nici copacii nu pot trece.

În stația de ascultare a acestor dealuri
bracken are propriul sistem
să intercepteze străinii

lungimi de undă;
și strălucirea întunecată a ploii
înregistrează impresiile

pe pereți de stâncă și pietre gri
unde mușchii de copac foarte sensibili
adună informația stelelor.

noaptea, în bezna
părții greșite a lunii
stau cu torța mea

în ultima cutie de telefon de pe pământ,
într-un sicriu cu ferestre, o criptă mică bântuită
unde păianjănul și-a format șapte pânze

apoi a murit înăuntrul telefonului;
pentru că în acest receptor rece
care miroase a străini, de la gură la gură

vocea ta e la mile distanță;
așadar strig, mă auzi? Te iubesc, te iubesc
până când îți aud prin zgomote, gânguiturile orei de vârf

de coarne, frâne și papagali

13

ecoul întârziat "Si eu te iubesc"
în timp ce aici stau

în acest întuneric nebun, hrănind cu ultimele monede
secundele insațiabile
numărând invers până la liniște.

14

Palatul memoriei

Demolat, acum un magazin de cafea, birouri.
Reconstruit cuvânt cu cuvânt, din stradă

până la treptele lipicioase, amețit prin ușă,
labirintul placajului de cocioabă a cabinelor.

Închisoarea ceasurilor, a portofelelor, a verighetelor
depozitate în dulapuri nesigure.

Dezbrăcând, vărsând pieile de lucru, fermoare, șosete.
Transformări în goliciune.

Democrația prosoapelor vechi,
trucurile magice, tăinuire și dezvăluire,

strâns, lăbărțat, învelit, într-o parte, să cadă.
Corpuri de toate vârstele, mușchi, grăsime,

neîncetată stimulare a coridoarelor,
intrărilor și ieșirilor din saună,

apa curgând în umbra dușurilor,
arome de amoniac, floricele, transpirație.

Apoi mâinile exploratoare, capul mișcat.
uși încuiate, saltele din vinil,

murmut, șoapte, încredere, uneori
câte un râs în întuneric, un suspin, o suflare, un strigăt…

Poate că ne-am iubit; în capul nostru
am visat acest loc cum am venit și am plecat,

străini fără nume, brusc intimi, dezbrăcați
stafii mergând prin pereții biroului.

16

Dans

Scenă: doi bărbați la barul aglomerat dintr-un club de noapte de homosexuali. În spatele lor, nenumărate figure dezbrăcate la bustul gol dansează sub lumina stroboscopică. Timpul: În jurul orei 3 dimineața.

Prefer corpurile naturale, spuse el; nu aceste
regine musculoase formate la sală, cu ochii închiși
pe ringul de dans plin de oglinzi
o, te rog-în ceea ce privește alte genuri,
care vorbesc despre chemarea sălbatică, urșii,
își discută barba, cowboy-îi urbani,
dansând în linie dreaptă sub globul disco,
neonazistii codurilor poștale modernizate
care spun Da? Și ce îți pasă? Și apoi
curelele și săgețile din temnițele suburbane,
ceară de lumânare curgând ușor pentru ca,
avangarda să negocieze cât de aproape
un pumn uman poate atinge sufletul-vai, mamă!
Ce căutăm noi, ce ecstasy
Tânjim dintr-un sărman corp mortal
Și altarele sale sfinte unde îngenunchiăm și ne rugăm
Unui zeu ascuns, porno-fantasticul ideal
Încarnat în fanteziile noastre; e adevărata
Atingere a divinității, sau a ei durere a fost înțeleasă
În ligamentele cărnii noastre eșuate?

Da înapoi, dragă, a răspuns el. E doar sex;
E joacă, e distractiv, e placere, toată noaptea;
Doar lasă-te dus de val și alătura-te rasei umane;
Relaxează-te. Taci. Ia-o. Săruta-mă. Dansează

17

Ollamaloni

(Aztec: Jocul Mingii de cauciuc)

Pentru a celebra Jocurile Olimpice Londoneze

Îți trimit acest raport
Să îți risc necredința;
În stadionul de piatră
A templului lor de sacrificiu
Echipe de bărbați aproape dezbrăcați
Strălucind în ulei,
Spate în spate, așteptau
Până când mulțimea tăcea
precum Gloria Bisericii noastre
Când Spiritul Sfânt e invocat.
Ce se întâmplă după definește
Toate motivele; l-am văzut izvorând din Nimic
Apoi sărind prin cer spre soare;
La început am crezut că e o pasăre fără aripi
Învârtindu-se și zburând de bucurie
Precum rândunicile; dar a căzut la pământ,
A pupat piatră, apoi a zburat din nou —
Bărbații au urmărit-o, dar creatura
i-a păcălit, luând viteză
cu fiecare sunet, ridicându-se și mai sus —
congregația a scos un răget, și mărturisesc
ca lacrimi s-au scurs pe fața mea —
De ce nu știu; doar credința mea arzătoare
m-a prevenit să îmi dau jos
sultană neagră și să mă alătur luptei.
În spiritul anchetei am dorit
Să țin în mână obiectul jocului.

Mi l-au dat. Îl am acum
În palmă mâinii mele,

18

Un glob mic, întunecat, cald
Precum un ou sau o stea căzătoare proaspătă,
Decorate cu cranii;
Grea precum o piatră, și totuși
Ce spirit o mișcă? Al cărui zeu
A creat o asemenea minune
Care sare de bucurie? Și de ce
Corpul meu tremură de bucurie
Ca să joc din nou jocul?
Rugați-va pentru mine, acum —
Pentru că nu îi pot da drumul.

19

Viața plată: Sticla de apă din plastic (folosită)

De ce
Ne-ai pus în
Imaginea ta?
Replici
Ale prototipului, nu
Zeițe ciudate ale fertilității,
Nu geam, os, lemn sau piatră,
Dar generat de alchimie neagră
O corporație fără evoluție
Milioane realizate în fiecare minut
Cu o suflare din nimic
Că să se alăture rangului tăcut și să depună plângere
călugărilor, soldaților, clonelor
Unui singur tel
Cum stăm noi și așteptăm
În lumina lunii
Frigiderului

Că tu să ne învii
Gurile deschise către buzele tale
Și să ne înghiți poveștile lungi
Ale apelor antice și sugarilor isteți
Până când goliciunea ne este completă-
Dar acolo ne despărțim: folosiți, aruncați,
Zdrobiți, lepădați, colonizăm
Fiecare dominație de la cel mai înalt vârf
Până la fantomele întunecate ale abisului…
Și cum cronologia valurilor noastre
Ne degradează în nanoparticule, totuși
O să supraviețuim istoriei
Pe scurt a cărnii eșuate
Să ne supunem în orice inimă muribundă
Care nu moare… suntem niște lucruri

20

Precum visele rele
Dar care ne salvează de deprimarea
Acestei triste vieți de după care
Concepe o nouă piele a mortalității frumoase
Care se topește în timp
Și care ne permite și nouă strania
Schimbare maritimă a eliberării
În milă tuturor lucrurilor
Și a nimicului.

21

Pentru Sandra

Niciodată nu mi-ai încolțit gâtul, sau să te rănești
De jur-împrejur în poala mea ca o idee veche
Care își caută expresia ideală într-un cerc
Al somnului. Nu erai genul ăla de pisică.

Mica supraviețuitoare, îndoielnică, agitată
Iubita soarelui pe piatra călduță, pretinsa vânătoare
A mușteior imaginare; dar mai ales terifiată
De riscul de dincolo misterului ușii pisicii.

Prea bătrână și bolnavă să trăiești, te așez
Pe o masă rece de fier, în pătura murdară
Unde ai dormit ani de zile, și mi-am spus ultimele
Biete cuvinte în liniște pentru că mă simțeam rușinat

Să spun în fața străinilor; ai fost o pisică minunată
Și te iubim. Apoi am dat din cap, veterinarul
A introdus acul, ai răsuflat de trei ori
Și, printr-o comă blândă, ai plecat…

Și părea cum spiritul tău mic instant a țâșnit
Prin ochiul acului inimii noastre, am plâns
Precum niște copii în timp ce te mângâiam la nesfârșit
Ca și când te ajutam să pleci, pisicuța mea;

Alătură-te marelui flux al vieții care moare azi,
Toate creaturile pământului adunându-se azi
În arca acestei luni de iarna; apoi zboară
Departe de constelații pentru a întâlni întunericul.

22

Cafea, sâmbătă dimineață

Suntem figuri scăpate din lumina soarelui
Fiecare cu cana noastră albă
De cafea excelentă.

Zahărul strălucea în solniță,
Și totul e o tăcere de mormânt, până când
Un bărbat la bustul gol, doar cu blugii rupți

Intră că un rege că să ceară un foc,
Iar domnișoară din spatele tejghelei îl întreabă
Ți-ai pierdut tricoul?

Iar el strigă: În mod normal sunt nudist!
Și cu toții râdem
În timp ce el se retrage, savurând

Spre culisele străzii
Îngenunchind în fața îngerilor în stație de autobuz,
Salutând gloriosul soare.

23

Cu Helen și John la Kelvingrove

Ferestrele de sticlă din noua cafenea
copii lovind prin tezaurul toamnei
din frunze mari de avion făcute dintr-un șablon satinat
în roșu, verde și auriu. În a ei beretă

și o eșarfă mov asorata, Helen întreabă
despre deliciul lor sălbatic. La masa noastră, fericita
pletura de boluri de supă, căni de ceai și farfurii de tort
pentru ziua ei. După prânz

John mă conduce spre galeriile superioare
Și maeștrii olandezi mai mici spun: - A, EI sunt!
În timp ce mă duce cu vorba pe un drum micuț
Cu ferestre de alamă înspre încăperi cu lipani,

Baruri și camera din spate unde, pe pereți scrie,
„Bețivii și prostituatele sunt o petrecere muzicală,
Încurajați de tutun și alcool
Muzica probabil că nu era foarte bună."

John citește asta tare, încântat și îngrozit
„Doar dacă, dintre ceilalți maeștrii olandezi
Ar putea să-și permită doar modelele dispuse
Claselor muncitoare!" Compuse în acest gen ciudat

Ilustrate în pigmenții săracilor
Pentru privirile condescendente ale patronilor
Fețele lor par ciudate cu bucurie – fie
Victimele mituite cu vin ale farsei pictorului

Sau care împărtășesc o complicitate enervantă
Deloc inferiorii burgheziei
Ci comedianții ei – „Ah, cu cine glumești?"

24

John râde, cel mai deștept om pe care îl stiu,

Cu memoria unei biblioteci publice.
Ne plimbăm de braț prin galerii
Cu Helen și Jackie până stăm împreună
Înaintea unei doamne în negru a lui Francis Cadell;

Enigmatic, între un du-te-vino,
Ea așteaptă într-o hală rece și gri cu mânuși aurii,
Trandafiri roz și o vază albastră chinezească pe masă,
Cu spatele către o oglinda mare aurie, cu fața întoarsă

Pentru a privi în gol, uitând de noi toți,
Îmbrăcată într-o haină neagră de catifea și o pălărie
În care luminile iernii se vedeau în laterale precum
Cobaltul, marena, albastru-verzui și gri argintiu.

Ziua trece în timp ce ne luăm la revedere; John Kay,
Cămașă albastră, plovor roșu, jachetă de stofă, 93,
Oferea, nu obraz lângă obraz, ci de la om la om,
Un sărut sclipitor de rămas-bun, mândru pe buzele mele.

25

Piersici pentru solstițiu
(pentru Edward Gonzales Gomez)

Șase piersici dintr-un magazin non-stop; le-am văzut
Înclinate spre luminile fluorescente,
Apusul roșu în paturile lor moi din carton albastru
Care și-au păstrat călătoria în copaci
Într-o livadă veche imaginară, probabil
Prin burta de marfă a unui 747,
La scurta lor durată de viață, de o maturitate dubioasă
În emporiile Star și Palm din Londra.

Norocos de a trai într-un oraș unde poți cumpăra
Piersici în miez de noapte în timpul solstițiului de vară
Fiecare ar putea fi un soare dulce sau deteriorat,
Și doar o parte din abundența acestei lumi
De caise, cireșe, ananas, rodii,
Pepeni semilune, o mulțime de struguri prăfuiți,
Compuși între trotuar și ferestre
Precum proviziile unei vieți de după.

Norocos de a trăi într-un oraș unde tinerii
Merg braț la braț înspre baruri modern,
Și autobuzele trec precum scenele aprinse de teatru;
În parcuri întunecate amorezii privesc stelele, fumează și râd
Iar muzica reggae contracarează cu sirenele
Inegalității și urgențelor;
Dezechilibrele și punctele critice ale orașului au avut loc
În această noapte de mare de lumini.

Imperfectul este paradisul nostru; la noapte
Îmi pun o dorință către luna democrată
În al ei farmec strălucitor de zgomotul aerului
Deasupra traficului și blocurilor turnuri,
În aprovizionarea radiant a verii bogate

26

Viață lungă, noroc, iubire și fericire;
În cea mai scurtă noapte, sub stelele festivalului
Hai să împărțim aceste piersici aduse acasă pentru noi.

27

În Medellin

De la fereastra hotelului meu
Privesc un băiat în stradă
Îmbracat în zdrențe că niste pene poluate
Ale unei pasări care nu zboară aduse jos
Pe asfaltul fierbinte,
Chircit, cocoșat
Cu fața scufundată
În genunchi
În soarele din miezul zilei
Și a mulțimii din piață;
La zece metri distanță
O parcelă de iarbă udată
Și palmieri care oferă coroane de umbră pe gratis
Bănci cu fața la altarul
Fântânii cu apă;
Dar din propriile motive el prefer
Să se balanseze
Pe frânghia lungă de umbră
A unui post de lampă
Peste pietrele gri și roz
Că o sârma mișcătoare
Privind în jos
La zeii abisului.

28

Anubis

(în memoria lui Paul Sussman, arheolog, scriitor, 1966-2012)

Dumnezeu/câine!
Aici sunt ofertele: șampanie, cocaină, prăjituri, carne;
Ce-I mai bun din lumea asta; ia-le
Și lasă-ne să trecem; dar spune încotro s-a dus
În Casa de Praf - sau mai degrabă
Lasă-ne plângerile să te convingă; ghidează-ne
Printre umbrele Lumii Celeilalte,
Lasă-ne printre pădurile moarte, și apară-ne
De Fricile sculptate în pietre picurânde și întuneric;
Șoptește-ne cântările și rugăciunile,
Vrăjile spuse pe dos, vrăjile numelor secrete,
Să-i calmăm să adoarmă înapoi în paturile reci
Iar când stăm în Sala de Judecată, te rog,
Fă o petiție zeiței în timp ce așteaptă
Înaintea scării balansate a sufletelor, și spune;
Aici sunt bucățile sufletelor noastre distruse;
Îl vrem înapoi doar, o dată, pentru un moment,
Pentru o zi, chiar și pentru cinci minute, pentru o secundă
Că să îl inspirăm înainte să plece…

Iar în timp ce pană alba a credinței alunecă
În tăcere; în balans…

DIRECT LA:
Festivalul memorialului său; afară
Lumina unei seri de vară se duce;
Trei pereți ai sălii se întunecă, al patrulea
Iluminează; lumina alba pâlpâindă devine
Fața recurentă a lui Paul, zâmbetul lui reînvie,
inima lui bate cu 35 cadre pe secundă,
zâmbind și dând din mână din Lumea Cealaltă
în viață, acum că nu mai face parte din ea

dar ne transmite toată dragostea, dragostea să, dragostea să…

Imaginea se duce ușor, se fixează; peretele e un perete,
O stație a unui capăt de drum încuiată în timp; niciun cuvânt sau vrajă
Nu poate invoca la loc lumina în care el a trăit.
Așa că du-te, câine/zeule, înapoi în umbre;
Du-te înfometat; dispari în întuneric.

30

Autobuzul nocturn

Când mă trezesc pentru un pahar de apă,
Gâtul uscat, mintea blocată în nebunia
Orelor mici, cineva urlă – o umbră

În afara baldachinului aprins din stația de autobuz,
Stând în întuneric în ploaia întunecată și bocind către străzile goale

Ce cuvinte în ce limbă țipă
Peste fusuri orare și distanțe?
Cât de departe e acasă? Pare a fi un bărbat

Uitat de toată lumea și de Dumnezeu.
Sare de pe un picior pe altul, nu e un dans,
Dar salturi triste care cer prea multă forță.

Urla către morții din mormintele lor îndepărtate?
Sau un om singur într-o închisoare nedefinită
Care protestează împotrivă nedreptății și a corupției?

Sau striga către speranță promisiunile încălcate
Ale acelora uciși în drum spre casă, ale acelora
Cărora pământul se mută în mod constant și face loc?

De ce să nu-mi pun haina pe mine, să îmi iau cheile,
Să traversez, să îl întreb dacă e bine, ce
Pot să fac, întră, ia loc la masa din bucătăria mea?

Oare s-ar holba la mine speriat de bombe și ar vorbi?
Dar îmi e teamă să îi las bocetele în casă,
Doar dacă era un blues bolnav de lună, iar ploaia

O kora sau o mandolină să îl acompanieze,
Să îi transpună durerea în muzică, bocetul în cântec…

31

Iar când un girofar albastru al unei ambulanțe silențioase a trecut

M-am întors în bucătărie pentru paharul cu apă.
Iar când m-am uitat din nou, desigur că nu mai era.
Poate că autobuzul nocturn a venit. Probabil că

Merge cu el acum, în fata punții superioare,
Magicianul propriei călătorii de viață,
Orașul nocturn tot înaintea lui, poate că e în siguranță

Cu ceilalți care dorm, se duc acasă, sau nu,
Fețe acoperite împotriva luminilor fară suflet,
Care se sprijină pe sticlă, împotriva ploii.

32

Rușinea

Când am încercat să mărturisesc minunile
Am descoperit în inima mea,
m-au îmbrăcat în umbre,
mi-au acoperit ochii, refuzat fața,
mi-au legat mâinile frumoase în pumni
și picioarele dansatoare
de stânca pe care o urau.
Am devenit un copac mic și întunecat,
Fără Frunze, iarna; iar când ei mă blestemau, eu cântam.

Și chiar dacă încercau
Nu puteau prinde acea pasăre,
Așa că mi-au dat foc,
Până la iasca secretelor mele,
Și a scrisorii de iubire de pe pielea mea,
Și a inciendiului părului meu;
Îmi amintesc răgnetul aerului negru,
Furia vântului în șemineul
Oaselor mele; iar pasărea
Zburând, dispărând
În liniște. Acum nu mai au nimic
Doar o mână plină de cenușă
Care rămâne din mine
Pentru a fi aruncată în aer.

33

Câmpurile Londrei

Această țară e a câinilor nenorociți!

Urlă la noi duminică în parc,
Spre încântarea noastră de bogăție și stil

Și cred-un bătrân nervos, alb, gălăgios, furios, explodând

Și acum ai naibii încuie toaletele
Duminică-despre ce naiba e vorba aici?

Solilocviul sau se dezlănțuie, dar are dreptate
Dacă toatele sunt inchuiate, unde în altă parte
ar trebui să își facă nevoile?

În timp ce câinele sau, săracul băiat pitit, stă lângă bancă
Păzind cu loialitate locurile neocupate

Se duce grăbit prin iarbă după un copac,
Iar în ciuda demnității, se ghemuiește.

34

Muștele

Lăudam albinele pentru a lor industrie și miere
De parcă ar fi poetese ale soarelui, și noi
Barbarilor cărora nu ne pasă
De flori; ne invidiezi precum răufăcătorii

De pe marginea căldurii, cu zgârieturi murale, de degradare
Sticle albastre, verzi, iască
Criminali, agresori, străini
Înăuntru, obsedați de litere mici, întotdeauna

Ratând ferestrele înaintea libertății
Din spatele nostru, de deasupra noastră, iar și iar, prinși
Pe o scenă verticală de sticlă
Întotdeauna pe partea greșită a luminii.

Dar zona voastră de război și panoramele dezastrului
Sunt câmpurile noastre faimoase de comori,
Planșetele și suferințele voastre, baza noastră de date;
Mirosim prevestirea morții de la zece mile distanță;

Ajungând la scenă înaintea corbilor, ciorilor,
Înaintea celorlalți reporteri, înțelegem
Poveștile de ultimă oră; ne închinam și adoram
Creatura cărnii, salturile fricii, spiritele lacrimilor,

Și observam din fiecare unghi al camerelor ascunse,
Filmate de la apropiere, pe o viteza de repede înainte, să captăm
Comanda spectacolelor de dragoste și moarte –
Pentru fiecare alifie, o Muscă; de ce?

Deoarece nu contează câte omori
Într-o bătălie profană, sau nenumăratele care stau
Pe memorialul pervazului,

35

Noi suntem cu tine, așa cum a fost mereu

Și cum ar trebui să fie; suntem mai mulți că tine
Decât vrei să știi; timpul e rănit
Că răzbunarea din inimile noastre concentrate;
Lumina verii e scurtă, și sunt multe de făcut

Pentru munca minunată a stăpânului nostru;
Nu în zumzetul armonios al stupului bisericesc,
Ci în zumetul neîncetat al aerului,
Și tăcerea lungă a gurilor voastre deschise.

36

Din dinastia cântecului

Povestea este despre doi bărbați
Care s-au îndrăgostit „la prima vedere";
Care au împărțit totul
Într-o intimitate nemărginită
Și perna
Și plapuma roșie brodată
Care a fost în familie
De generații.
Daca aveau zile proaste,
Certuri domestice
Sau vise nepotrivite
Nu știm –
Fară îndoială aceste bavuri
Au fost șlefuite în timp
Lustruind povestea;
Cum s-au găsit unul pe celălalt
Și au trăit împreună țoață viață,
Și au murit în aceeași zi,
Și au fost îngropați de orașul îndurerat
În vârful Muntelui Luofo
Cu perna lor și cu plapuma roșie;
Iar iată cum creștea un pin
Din mormânt
Precum personajul longevivității
Și a dragostei adevărate.

Așa spune legenda.
Îmi place să mă gândesc la ei,
Pan Zhang și Wand Zhangxian,
În mulțimea de binevoitori
Așteptând răsăritul de aprilie,
Poate sub un cireș alb
În plină înflorire, că noi

37

Aici și acum, în această zi
În primii ani ai secolului douăzeci și unu
Cu verighetele noastre noi
De argint și aur roz
Încălzindu-ne degetele.

38

Cormorani
(pentru Jackie)

În toiul dimineții, mergând pe lângă țărm
Să cumpăr ziarul de duminică de la magazinul satului,

Ne-am oprit să admiram mersul autobuzelor
(o sosire și o plecare zilnică) și pe cormorani

Scufundandu-se, dispărând, rapizi,
Vigilenți. Dar apoi am observant întunecata

Fantomă a turnului de control navigând
Incognito prin strălucirea lacului

Transportandu-și codurile și echipajele către mare.
Niciunul dintre noi nu a știut ce să spună.

Ne-am adus aminte de John și Helen,
Protestatari curajoși la porțile bazei,

cu sârmă ghimpată, împrejmuită; arestată, îngroșată, ținută
o noapte în celule. Amendați cu zece lire cu

fiecare treizeci și cinci de ani. În timp ce ne îndepărtam
cu hârtiile sub brațe, fluctuații slabe

au lovit țărmul precum trecerea
Sonoră a unei povești inscripționate.

Cormoranii au continuat cu efortul lor,
Împletind eșantioanele apei liniștite.

39

Artistul Foley (actul 2)

„Un specialist în crearea sunetelor, în special al mișcării corpului, înregistrat pentru a se potrivi pozelor de pe ecran. ”

O chemare ciudată; să pornească efectele minore;
Scorul din spatele ecranului se poate vedea prin absența să;
Dar în această servietă cu trucuri păstrez
Bricabracul oamenilor care sunt acolo
Lumea dezmembrată de bețe și pietre.
Spre exemplu, îmi pot evoca propria abordare
De la distanțe încețoșate cu o mână de pietricele;
Hârtia sfâșiată e focul; o uncie de nisip
Șuierând într-o cutie de chibrituri în mare,
Sau în Sahara sau un somn adânc.
Zece picături de ploaie prinse în gravitație zero
Se pregătesc de furtuna. Lacrimile sunt un bob de sare.
Misterul e de catifea, nitratul de argint e noaptea.
Cu abanos, pene, ace, fum, praf
Am stăpânit fiecare zgomot mic de război.
Este muzica mea. Timpul înseamnă două mâini de tinichea,
Sau o așchie din piatra lunii și atrage,
Sau inspiră ceața dispărând la un centimetru de oglindă.
Aș putea articula viața și moartea
Agoniei unui fulg de zăpadă, sau acesta - rânjetul meu invizibil.
Imaginați-mă acum, singur în camera mea întunecată,
Fară cuvinte, fară muzică, fară audiență –
O formație formată dintr-un singur om lunatic, hiperactiv
Clinchetand, zdrăngănind, huruind, zgâriind, bătând
Tempourile umbrei și luminii,
De la mica Geneză către al treilea act al Apocalipsei…
Iar când ajung la ultimul, bâlbâindu-mă;
Un balon răsucește un semn de întrebare;
Un huruit de fotbal, întins pe spate, e pe moarte
Iar marile arcane de fum sunt

40

Orificiile buclei prin care eu dispar
De parcă nu aș fi fost acolo vreodată…
Dar acesta este doar „Sfârșitul” –
După diminuarea creditelor și a piesei tematice
Reiterat după orchestra nemuritoare
Lumina albă și caldă se descoperă, ceea ce necesită
Pentru zgârierea quarcurilor și ciudățenia timpului pierdut
Un bust al unei roți de bicicletă vorbește încetinind.
Iar pentru cei rămăși în audiență
Loiali sfârșitului dincolo de „Sfârșit”
Care nu au unde altundeva să se ducă, doar afară
În zăpada care cade în lume
Dincolo de ecran, dincolo de această cutie de catifea,
Cazând în iarna din totdeauna…
Aici limita artei noastre e cu adevărat testată;
Academicienii se ceartă din asta:
O ușă trantindu-se e mereu o ușa trântită;
Dar secretul misterului final este
Sunetul pe care îl scoatem doar după ce ne ducem.

41

Ultimele treisprezece mesaje

m-ai ținut
mereu în mâna ta
mai aproape decât o șoaptă
a iubitului în urechea ta

Confident, intim
mi-ai mărturisit
față în față
secretele și minciunile tale

Toată noaptea am stat
La căpătăiul tău
Moțăind
Loial Sincronizând

Ți-am invocat contactele
De peste fusuri orare și oceane
Am știut mereu
Exact pe unde te aflai

Nu a fost asta într-adevăr dragoste?
Deci de ce trebuie să ne despărțim?
Nu mă parași
Mort în sertar

Nu mă trimite departe
Cu circuitele mele reci
Și amintirea mea
ștearsă de nesiguranță

nu mă dezbrăca
pentru o tinctură de aur
un strop de cupru

și sufletul meu de mercur

te rog nu toxicele
dealuri de mailuri nedorite
unde plasticul și colțanul
ard în ruguri

dar dacă trebuie să ne despărțim
rupe-mi inima de SIM
restarteaza-mă
și lasă-mă liber

Reciclează-mă
Către un străîn mai intim
Superior poveștilor noi
De iubire și noroc

Într-o zi și tu
Iți vei goli
Datele, memoria
Tot ce ești tu

Încărcate din totdeauna
Precum unu și zerouri
În runele infinite
Alea Marelui Server Fantoma

Și cine atunci
Vă mai spune povestea ta?
Cu bine, dragostea mea
Avatarul meu muritor

43

Autoportretul unui elan

O încarnare dificilă – sensibilă
Încruntat cu fața lungă, purtând
Un clopot plictisitor și respingător în jurul gâtului

Poartă o coroană de catifea din coarne a unui șaman
Printe gratiile închisorii copacilor de iarnă el
Se uită o mie de metri în gol în rugăciune.

Fâșâie o ramură lingând ușor poetic.
Să mănânci păpădii, una câte una, el
Se înclină și trece peste pajiște.

Buza de sus e de catifea, meticulos
Căutând mușchi de esmerald și licheni învechiți distinși
Pe sub liniștea și contopirea zăpezii.

El linge tributul sării de pe drumurile înghețate.
În iazurile verii el sta că un rege al soarelui
Ignorandu-și reflexia din oglindă.

Uneori mai vine la câte un popas fară
Motiv evident. Copiiilor le se spune că
El dansează în lumina lunii, dar asta nu se vede niciodată.

44

Dansul satirei (Academia Regală, expoziție de Bronz)

Par sălbatic, urechi ascuțite, fară coadă, piele de bronz schimbată
în tucoaz și viridian reci, mare luminoasă
unde stai eșuat pentru douăzeci și cinci de secole.

Ochi de alabastru privind în sus la oglinda viselor fieband,
apoi prinsă în plasele nopții ale pescarilor locali,
așa că povestea e spusă și ridicată precum un semn de întrebare distrus acum.

Un picior zdrobit, ambele mâini disparate, un trunci întors
sărind încă precum un dansator haotic
Prin aerul muzeului liniștit și șoptind mulțimii muritoare –

Creature ciudate, extraterestre, șapte metri înălțime umblă,
Cântând în extraz sau rostind o părere modernă
La o înălțime prea extreme pentru urechile umane –

O avertizare a următorului tsunami întunecat
înspre care mergem în sens invers, uitând
În timp ce ne mătura orașul și visele?

Tămâie nebună, sadică, piele jupuită, penis mic,
Cranii strivite, o gaură pentru zero prin gură, supraviețuitor al dezastrului
nanosecundelor ale exploziei nimicitoare

Resuscitat dar refuzând să răspundă interogării noastre,
Spune ce ai văzut, numele tău, sau ce s-a întâmplat
Sau ultimul lucru pe care ți-l mai amintești, sau pentru Dumnezeu, de ce?

Sau insomniac sălbatic, din capul tău, incantat
De bătaia inimii inexistente a fiecărei pâlpâire briliantă
A stroboscopului și a florii lunii discotecii infernului,

45

Petrecărețule, naturalistule, cu toată dragostea ce o ai de oferit,
Alunecând prin mulțimea mâinilor ridicate
Că să dispari în ploaia cortinei roșii ale apusului?

Niciun răspuns. Păstrează-ți secretele. Niciun sărut omenesc
Nu îți poate da viață, să schimbe metatul în piele – dar nu îți pasă;
Cu mult timp după moarte îți șuieri galeriile goale

Și ești propriul vis în timp ce dansezi în cel mai adânc albastru
Al cocioabei mării, vântului în pădure, cântecul pierdut al pământului
În radianta tăcere a întunericului nemărginit.

46

Trei poeme arctice

I.
Aliniați topurile.
Aduceți ghidurile
Și lista
Informațiilor.
Opriți motoarele.
Lăsați laptop-ul
Să doarmă.
Lăsă-ți ceasul de mână
Să stea.
Lasă planurile și speculațiile
Și numele lucrurilor
Să plece –

Alege o piatră
Tine-o strâns în mână;
Aceasta este istoria
Lumii –

Privește animalul luminii
Mereu în mișcare
Peste ținuturi în propriul timp –

Iar când întunericul vine
Întâmpină-l
Pentru că te face să gândești
Și să visezi

II.
Sunt o poveste lungă
De mii de metri lungime
Veche de sute de ani,
O cronică a timpului pierdut

47

Înapoi către primul întuneric,
Prea întunecat de povestit;
Sunt fiecare cădere a iernii
Sunt îngrijitorul aerului
Al tuturor verilor disparate;
Onorez umbrele durerilor
Care vin să mintă
Între paginile mele;
Distilez atmosfere pierdute
Presate în fantome
Ținute aproape de inima mea de gheață.

Iar pentru tine –
Ce poveste ți-ar plăcea să auzi?
Pe cele două picioare
Urmărind zăpadă
Doi câte doi, doi câte doi, doi câte doi;
Poftim praful și muzica
Orașului tău scurt;
Poftim cenușa și fumul;
Poftim ambuteiajele
Și traseele aburite;
Poftim vacanțele în soare
Și operele tale de artă
Și cântecele tale pop;
Poftim primele tale plânsete
Și ultimele șoapte;
Poftim oftatul lung
De dezamăgire.
Uite unde s-a schimbat în bine
Și unde a mers rău.
Cum vin, așa pleacă.

Deci știu de ce feliezi
Lună după lună de la mine

Ținând fiecare față fragilă
Înspre căutările tale spre lumină;
De ce măsori și înregistrezi
Aceste crăpături și clipe mici
Ale misterelor mele:
Pentru că te temi că
Tu ești printre oamenii
Care au schimbat natura –

Nu mai am ce să spun.
Fară întrebări, vă rog
Despre viitor
Iar acum marele narrator
În liniște
Începe;
Ascultați cu atenție povestea ei
Pentru că sunteți în ea.

III.
Dragi muritori;
Știu că sunteți ocupați cu viețile voastre colorate
Vă plictisiți rapid,
Și detestați morala;
Nu am nicio intenție să vă pierd puținul timp rămas
Cu argumente și dezbateri încinse;
Aș vrea să vă fi amuzat
Cu niște fraze magnifice sau glume glorioase;
Dar tot ce pot face e asta:
Nu m-am întâmplat încă, dar o să o fac.
Sunt viitorul, iar înainte să apar
Vă rog, închideți ochii, stați nemișcați
Și ascultați cu atenție.
Nu mă pot preface că o să fie
Business că de obicei.
Lucrurile se vor schimba.

49

O să fiu de nerecunoscut.
Vă rog, nu deschideți ochii, nu încă.
Nu încerc să vă sperii.
Tot ce te întreb e ce credeți despre mine
Nu că o dorință sau coșmar, dar că poveste
Trebuie să vă spuneți vouă înșivă
Nu cu un sfârșit
În care toată lumea trăiește fericit până la adânci bătrâneți.
Sau un film apocaliptic,
Dar poate începând cu versul
„Va urma…"
Și veți vedea ce se întâmplă după.
Nu uitați; nu sunt
Scris în piatra
Dar în timp –
Așa că vă rog să nu ridicați din umeri și să spuneți
Ce putem face,
E prea târziu, etc, etc, etc.
Deja aud sunetul locurilor
Mișcându-se și pocnind în timp ce vă îndreptați spre ieșire.
Mă simt că un comediant care a murit.
Dragi muritori, sunteți niste creaturi așa ciudate
Cu lăcomia și cu bunătatea voastră,
Și cu inima precum jucăriile stricate;
Luați frica cu voi peste tot
Că un mic zeu
Într-o cutie de umbre.
Iubiți cumpărăturile și muzica
Și mâncarea buna.
Vă mințiți pe voi înșivă
Pentru că vă e frica de întuneric.
Dar adevărul e ăsta: sunteți în mâinile mele
Și eu sunt în ale voastre.
Suntem împreună în asta,
Față în față, ochi în ochi,

50

Suntem făcuți unul pentru celălalt.
Acum cei care sunteți încă aici cu mine;
Deschideți ochii și spuneți-mi ce vedeți.

51

Grace
(pentru Tansy Davies)

A fost grație de la început
John Berger

Poate că urmărește lumina
De peste pragul admiterii ei
În întuneric. E singură,
Sau la înălțimea unei delegații de elită
Procesată în ceremonie,
Sau cu o audiență a tuturor vârstelor
Adunate, speriate, încântate
De supremația întunericului;
Ea face un pas în față, ascultând
Pașii unei poteci de ecou
Care o ghidau în cameră; flacări
În paie ale bețelor văzute precum
Umbre boltite; acum degetele ei fluente
Saltă precum o căprioară sau un salt de somon,
Și se bâlbâie
Într-o hărmălaie de copite și plânge.
Ține în mână o lamă fină de piatră
Intre două degete, pocnește –
Și o pasăre fantomă flutură
Liberă deasupra capetelor lor, apoi se înalță
În secretul pietrei.
Mediumul ei este întunecat, șoptește ea
În bolul din perete,
Fredonează, iar piatra invocă
Spirite care răspund, cantandu-i înapoi.
Poate acum ea își tine mana pe ușă
De piatra încuiată iar de pe buzele ei
Suflă pudră de ocru –
Mâna ei, delicată că o frunză,

52

Iar cealaltă, apoi cealaltă
Reparată; când se dă un pas înapoi
Mâinile ei rămân fluturând, cântând
Grace a fost aici, dintotdeauna. Apoi,
Adună umbrele și pleacă
Înapoi spre cărare înspre punctul
De lumină.

53

Trimite

Cu zece ore înainte, ziua mea de vară e noaptea ta.
Tu și telefonul tău dormiți acasă în Londra
Sub florile Marimekko ale plapumele de iarnă
În timp ce mă plimb pe cărarea stâncii Coogee prin soare.

Dar putem împărtăși asta prin intermediul sateliților;
Misterioșii noștri necromantici, stele constant
Adunând semnale și alerte,
Rapoarte ale uraganelor și știri despre războaie

În timp ce lumea se schimbă pe dedesubt, întuneric spre lumina,
Bazandu-se pe miracolul transmisiunilor noastre
De la fiecare megalopolis și locuri îndepărtate,
Glumele noastre, știri, clișee, iubire, emoticoane –
Bâlbâitul vocilor noastre în cloud.
Stiu că se spune să iubim ceea ce pierdem,
Dar acest poem nu vă avea acel sfârșit;
Intimități imposibile, distante, dar vezi

Ceea ce văd; valurile poartă înotătorii prin luciul lor,
Câinii își plimbă stăpânii, cuibul mulțimii de pe plajă
Precum o colonie de străini într-un vis…
Scriu „îmi e dor de tine, te pup” – apoi trimit.

54

Viață pe pământ

(Nava spațială Voiajerul 1, lansată în 1977)

„Acesta este un prezent dintr-o lume mică și distantă, un simbol al sunetele, științei, imaginilor, muzicii, gândurilor și sentimentelor noastre. Încercăm să supraviețuim în timpul nostru pentru a trai și în al vostru…" (Jimmy Carter)

În ultimul moment
Te-ai uitat peste umăr
Pentru un instantaneu pe care să îl trimiți acasă; fiecare pixel
Era conectat la viteza luminii

a durat cinci ore să ajungem pe Pământ
și așa ne-am văzut pe noi înșine pentru prima dată
nu mai mult decât o fărâma în terenul stelelor blurate
a raiului nostro local.

Dar aceia care te-au creat
Cad o dată cu vârstă analogului
Iar viitorul înălbește rapid mingea albastră
În albul oaselor…

Așa că întoarce-te, continuă să mergi,
Steaua mea din foi de aluminiu, arca mea, Voiajerul meu,
Dincolo de unde luminile se subțiază în intuneriul nemărginit
Cu aurul nemuritor

Fixat pe partea ta
Codat pentru tehnologia veche
Mesajul nostru de sunetele vieții pe pământ, tot ceea ce suntem
Sau vrem să părem –

Tunete, surf, broaște,
Mașini, pasări, urme de pași, foc, Codul Morse,

55

Saluturi în 55 limbi, un sărut, o bătaie de inimă,
Râs…

44,000 de ani de asfințit
Către următoarea stea – deci când fluxul datelor noastre
A devenit de mult tăcut, iar orașele noastre schimbate în praf,
Ascultă ceea ce e acolo –

Turnătorii stelelor,
Cântarea neutronilor, valuri ale plasmelor șoptind,
Perturbări alea gaurii negre, liniștea materiei cenușii, radiantul
Cantus firmus al Big Bang-ului,

Iar șoaptele morților
Din îndepărtatul spațial fară sfârșit.
Iar când inimata se descompune într-o liniște finală
O să porți codul muzicii cu tine –

56

Bach, Stravinsky, Chuck Berry

Cântece de inițiere și nuntă, trupe de Mariachi,
Cântarea nopții din Navajo de vindecare și balanță
Împotrivă iernii chinuitoare,

Și Blind Willie Johnson,
„Întunecată era noaptea și rece era pământul,"
Prin sunetul alb al timpului pierdut și al evenimentului orizontului
Al acelui disc negru și bătrân –

Gâtul chitarei
Cântat cu un cuțit, blues, fară cuvinte, planșete, bocete
Către stelele care răspund adunării –
Ah oh, ah oh…. Mmmm…. Mmmm….. Doamne…

57

Colibri (pasărea care fredonează)

Printr-o țesătură în timp, în colțul unui aer subțire
Dacă nu te uiți, el poate apărea

Precum o mie de pagini al unui codex mic
Mișcât de sute de ori pe minut, licărind –

Frecvențe de viridian, aur și tucoaz,
Ochii săi holbați cât un vârf de cerneală –

Totuși dacă te uiți direct nu e nimic acolo
Dar picăturile de astă noapte strălucind

Pe frunzele întunecate ale lămâiului.

58

Spatele capului tău

Străine, mă uit la spatele capului tău;
La inimă coroanei
Unde spiratele pornesc
La atingerea pielii
Precum stelele
Grupate în centrul unei galaxii spiralate
Buclele se învârt în puncta de lumina pe întuneric
Până la infinit și dincolo de el…

Există mai mult de 170 de bilioane de galaxii
În universal observabil –
Dar pe puntea de sus a acestui autobus cel mai mare mister

Este materia întunecată a ochilor tău
Pe care nu am să îi văd niciodată –
Așa cum nu vei cîți niciodată acest mic poem.

59

Mango

Am luat mango ieftin din arcada Aendale;
Evaluându-I, am apăsat cu degetul mare
Pe carne, precum un hematolog care își lucrează
Picioarele de apă; au avut impresia asta
Pentru un minut. Nu e bine. Speram că un mango
Convoacă țara să fabuloasă de origine,
Femeile și apele, căldura și apusurile portocalii –
Pe cuțit îmi arată o felie, încă verde;
„Vezi? Necopt și niciodată ca cel adevărat
Daca vreodată i-ai gustat proaspeți din copac."
Deci ultima sa cina a fost ciocolată cu lapte și pastile;
A insistat să arunc fructul;
l-am aranjat pe o farfurie, nedigestibil,
dulce ca viața, compus, decompus.

60

Calea lui ferată

Mai întâi încălzește cuțitul de sculptură în oțel albastru
În flacăra gazului, transpirând în bucătărie
Pentru a-și săvârși miracolele pe polistiren;
Tăind atomii de lumină înainte să fie topiți
În zonele montane și domeniile pastorale,
Pictate și împădurite de către zeul lor atent;
Și un sat modern, nelocuit;
Stație de poliție, primărie, cale ferată;

Pe scara largă întorcându-se în continuu
Un tren cu sprijinul piritei misterioase
Înainte de orar și zăpadă;
Am privit de la zonele de frontieră ale umbrelor,
Entuziaștii tăcuți ai creației lui
Sub podul unui bec al lunii fragile.

61

Cărți

Cum de a găsit cartea în buzunarul hanoracului meu?

M-a așezat la masa din bucătărie,
Față în față nervos peste formica albă;
Precum piese de șah sarea și piperul
Erau pe post de nergu sau alb pentru adevăr sau minciună.

„Uită-te la mine. Cine ți-a dat asta? Profesorul tău?
Chiar nu înțelegi cum milioane,
De doctori și studenți, oameni că noi,
Au murit în șanțuri, piele și os, din cauza asta?”

Mă holbam pe geam, dând un cot piperului
În jurul mesei, și mi-am menținut tăcerea.

El i-a aruncat cărticică roșie a lui Mao în gunoi.
„Cuvintele sunt periculoase. Știu. Am văzut…”

De atunci au fost cărți de poezii în buzunarul meu.

62

Un Citroën DS alb nou

Apogeul succesului executiv;
Un Citroën DS alb nou, mașina
Visurilor tatălui meu, spațială, futuristă
Faruri care pivotau precum rechinii roboți
În timp ce marea pe lângă Escorts, Capris, Datsuns…
Iar mândria lui, unica suspensie hidraulică
Care ne ridică prin antigravitație
Era la 8 centrimentri aproape de cer. Când și-a pierdut job-ul

Și a cedat, și stătea că Iov
pe un mormam de nimicuri, vacante cirulante;
iar apoi soția să: stăpânind strigătele lui
Urca scările către băieții lui, cu o geantă cu haine
Iar inelele ei calde în pumnii lui, ochii arzători
Și fața albă a omului care a căzut pe Pământ.

63

Mașina timpului

Apărând în mașina să în diminețile de duminică
Nerăbdător că întreaga lume să se trezească
Ar ajunge la prânz înaintea micului dejun
Și ar pleca înainte să i se răcească cafeaua
Pentru că era „un drum foarte lung înapoi” –
Într-o scurtă zi, și-ar găsi bunurile coșcovite,
Televizorul dat tare dar nimeni acasă,
Iar dragostea lui adevărată ar fi turnat cenușă într-o cutie.

Ar aștepta în afara casei sale în întuneric,
Pe scaunul șoferului cu fantasia cadrelor,
Îmbrăcat în papuci, pijamale indigo,
O haină veche din piele de oaie; insomniac
Privind înghețul tarandu-se pe parbrizul mașinii;
Iar apoi răzuindu-l în lumina stranie a zilei de luni.

64

Mesagerul

Ne-am întors și ne-am uitat dar el dispăruse;
Nici urmă de fulgere – cerul era senin;
Nici urmă de tsunami răsărit din marea verde
Cu transport de epave sau pescăruși care să stea peste Brighton
Și să dărâme casele, valurile au contribuit cu
Ragnetele lor mici, dar un asemenea lucru nu s-a întâmplat.
Și dacă ar fi vorbit – și deci acesta este sfârșitul
A tot ceea ce a fost, iar de sfârșitul sarcinii tale lungi
De a avea grijă de mine – spre exemplu, nu a auzit nimeni.
Poate o călăuză l-a luat de mână
În timp ce dormea, și l-a prezentat ușor
Lui însuși cel fară durerea greșelilor sale.
A dispărut sub dârele albe ale avionului,
Și aproape de chemarea țărmului strălucitor.

65

Ghipsul

Mă uit în jos la fața lui; mi-a zâmbit
Cu trei zile înainte în timp ce stătea pe patul de moarte
În viață cu plânsete și curaj. Apoi l-am sărutat
De adio. Acum capul său se propti de o pernă
Un ghips, aspect nebărbierit,
Pleoapele închise și buzele crăpate,
O reconstrucție a unei crime din alt secol –
În liniștea toaletei fluorescente din morgă,
Mă aplec spre un bazin de porțelan alb;
Robinetele gemene de iertare și disperare;
Le amestec, iau în mâini apa dură din sudul Angliei,
Calficiată, și mă spăl pe față;
Privesc în sus; umbrit, încadrat, prins de oglindă;
Părul lui gri în capul meu; privirea lui grea și veche.

66

Cartea morților

Distracție pentru suflet în noaptea zborului;

O trezorerie de vrăji și rugăciuni
Să îi încânte pe demonii coșmarurilor sale?

Confesiunea să negativă, chiar adevărată?

Ghidat către umbrele catacombei
Pe cărarea spre scările răsăritului
Și o luma perfectă precum o suburbia de vară
A terenurilor de pace, parcuri și noi proprietăți?

Un mic volum a alunecat în buzunarul lui?

El a spus, fă-o pe a mea o lectură bună, nu literatură,
Dar un thriller 007, femei și arme, albe
Încheiat, secvența de urmărit, un ticăit de ceas dezastruos
Salvat când se confruntă cu Moartea psihicului
Și cu răceală îi raspunde cu shibboleth.

67

Ultimele lucruri

Economia lui nu l-a lăsat să arunce nimic
Dar să strângă pentru zilele ploioase a vieții de dincolo;
Când am deschis mormântul uleios și neaerisit
Al garajului i-am găsit Honda argintie
Și rafturile de conserve, de porumb dulce și varză acră,
Pivnițe de ulei de măsline, vin roșu, miere ieftină,
Douăzeci de canistre de spray de muște, cutii de sare,
Câteva borcane canopice de cuie și ierburi.

În curând locul era gol, posesiile de o viață
Despărțite de umbrele lor fară praf;
Am păstrat fotografiile; celelalte lucruri le-am aruncat
Cu ultimul său aparat de ras de unică folosință și săpun vărsat,
Pe pietrele fară cusur ale gunoiului;
Risipitorii moștenirii lui.

68

Bunurile mormântului

Haina ei din piele de oaie o poșetă în buzunar
Dragonul Hong Kong pe o jachetă din mătase

Talismane medalion
Câinele credincios Vasul Bunei Credințe
Un arc săgeată de argint a timpului
Acești douăzeci și cinci de ani exact în noaptea aceasta
71,725 zile 1,721,400 ore
Prea multe pentru a fi înșirate de ținut sau de zis
Deci de ce aș pleca de la contoare sau măsurători
Pietricele albastre pentru ani monede verzi pentru zile
Iar pentru povestea iernii eterne
O perete de papuci darul meu pueril
Din piele de căprioară și lână precum doamna egipteană
3000 ani în mormânt și încă la modă.

69

Vremea analogului
(pentru Peter Hobson)

Caseta pe care mi-ai făcut-o acum zece ani
În luna în care ai murit, în Vremea Analogului;

Înregistrând orele scurte pe pianul tău negru
În autidoriumul sufrageriei tale de mult pierdută;

Timpul e o radiație puternică, zgomotul și zumzetul
Cu mult după „Într-o zi prințul meu va veni”.

70

Această dragoste

M-am uitat după un loc în care să las această dragoste.
Am oferit-o străinilor în stradă
Care s-au dat înapoi aruncând cu blesteme și monede.
M-am luptat cu ea într-un sac de gunoi
Și am condus-o afară din oraș către foarte întunecata
Autostradă și am abandonat-o unde mașinile
Șuierau și făceau zgomote; credeam că o să se
Piardă singură în partea greșită a pădurii,
Sau omorâtă pe drum. Dar în acest apus gol
Era înapoi, zgâriind la fereastră.
O să îi hrănești foamea insațiabilă
Și să îi dezmierti capul ud când plânge în somn;
Sau o să îl trimiți departe atunci când se uită
Adânc în ochii tai, implorând pentru viață?

71

Un pahar cu apă

Te-am lăsat să dormi că să te privesc dormind;
Părul tău e pierderea demnității;
Cadoul de zi de naștere al goliciunii tale;
Poate că o să te prind râzând sau strigând Taxi!
mi-ar plăcea să fiu lângă tine în visele private
și să te țîn în privegherea brațelor mele
în stilul onorat de timp pentru o poezie,
păzit de alarmele ceasurilor noastre cu cuarț.
Dar văd dincolo de ochii închiși, piele caldă, tu
Fară ceas, și dragoste, și eu;
Și beau pentru asta de pe marginea patului un pahar cu apă
Care a văzut totul, e nemișcat și limpede
Doar gol în întuneric; și așa am să dorm
Și nu îmi voi mai aduce aminte de nimic când mă trezesc.

72

Către urechea lui moartă

Când a auzit că era pe moarte, atunci a început să vorbească;
Mai întâi suav, apoi strigând în telefon
„Mai taci! Mai taci! Mai taci!" apoi cu veselie
Cum stătea în pat, Don Juan-ul de cartier:
„Ești foarte frumoasă, de unde ești?"
El mereu a fost acolo, întrebând de fiicele lor
Dând din cap către mine, încă fiul neînsurat:
„El e poet." „Doar o singură carte, Tata…"
Știind că o să mă stânjenească, el a afirmat
„Nu ai de ce să îți fie rușine." Și mi-am mormăit
Scuzele către poezie, iar el aproape a zâmbit,
Cine știa adevărul liniștii și puterea să.
Poate că avea dreptate. Iar acum nu poate răspunde
Îi spun aceste poeme către urechea lui moartă.

73

Cutii

În întunecatele hinterlanduri ale dulapului său, ascunse
Sub cearceafuri de nylon estompate am găsit
Trei cutiuțe împachetate precum cadourile
Numite, dar niciodată date (părinții lui
Și mama mea: Anna, Jan, Patricia);

Pe fiecare o avertizare cu cerneală: NU DESCHIDE!
Precum un bluestem asupra unui om care ar trezi morții
Din mormintele lor stanii, din altarele lor secrete…

Am cântărit în mâna mea rămășițele lor;
Stinse, cenușă nisipoasă în urne datate;

Și acum am decorul, un cadou pentru fantome
Ce ar trebui să fac e să le returnez către niște lumină;
Deschise, risipite precum un buchet alb
La finalul poveștii; apoi să plec…

74

Șifonierul

Mereu a sperat că o să cresc în pantofii lui:
Încă două mărimi mai mari, piele veche lustruită,
Câte un corn în fiecare, binecuvântarea să
m-a deteminat, spre deosebire de ai mei,
Zgâriați și dezamăgitori: „Ești sigur că ți-I permiți…?”
Tricouri și pantaloni lungi de polyester și nylon,
Îmbrăcămintea miraculoasa a viitorului său și a trecutului meu;
Om bătrân, fantomă nouă, acum pentru ultima dată
Mă bântuie în aromele acestei moșteniri;
i-am adunat toate cravatele în mâinile mele sugrumate,
maro și beige, deceniile muncii sale;
alunecând și tarandu-se, ele nu vor fi fermecate
în punga de gunoi neagră; asta mă face să zâmbesc,
dar să le manevrez de parcă sunt otrăvite.

75

Zoroastrian

Soarele prehistoric mă alege
În după-amiaza aprinsă, pe trecerea
Albă și neagră a fiecărei străzi laterale pustii,
Îmbrăcat la modă o dată în lumină

Precum costumele de tipul zoot ale verii negre
Ale umbrei însoțitorului, taie –
Detective, corb, zombie, tonto, sfânt –
Din material extrafine ale momentului.

Puterea gloriei a acestei călduri;
Fară muncă, fară istorie, fară sfârșit în zare.
Îmi dau jos tricoul alb
Și mă întind pe silueta mea

Orientat precum un Zorostrian
Rugându-mă să nu se întâmple nimic.

Nick Drake

Interviu de Bianca-Alexandra Ferdinand

Bianca-Alexandra Ferdinand: When did you start writing? When did you discover this talent in writing poetry? Let's admit that writing poetry is a talent indeed!

Nick Drake: I started writing aged 16. I was compelled to write poetry by the sudden death of my mother.

Bianca-Alexandra Ferdinand: "Out of Range" was a big success in my opinion. Do you plan to write another poetry volume?

Nick Drake: YES, a book of poems focused on the Anthropocene, climate crisis, etc.

Bianca-Alexandra Ferdinand: I'm starting to become a fan of your prose too. Do you plan to continue writing fiction too?

Nick Drake: I have an idea, but it's too soon to talk about. Not detective fiction though.

Bianca-Alexandra Ferdinand: The poem "Cormorants" is dedicated to "Jackie" and the poem "Peaches for the solstice" is dedicated to "Edward Gonzales Gomez". Can you tell me

Bianca-Alexandra Ferdinand: Când ai început să scrii? Când ți-ai descoperit acest talent de a scrie poezii? Să recunoaștem că a scrie poezie este într-adevăr un talent!

Nick Drake: Am început să scriu când aveam 16 ani. Am fost forțat să scriu poezii după moarta subită a mamei mele.

Bianca-Alexandra Ferdinand: „În afara ariei de acoperire" a fost un mare succes din punctul meu de vedere. Plănuiești să scrii un alt volum de poezii?

Nick Drake: DA, o carte de poezie focusată pe Epoca Antropocenă, criza climatică, etc.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Încep să devin fan al prozei tale de asemenea. Plănuiești să continui să mai scrii ficțiune?

Nick Drake: Nu am idee, dar e prea devreme să vorbesc despre asta. Nu ficțiune detectivă, totuși.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Poemul „Cormoranii" este dedicat lui „Jackie" iar poemul „Piersici pentru soltițiu" este dedicat lui „Edward Gonzales Gomez". Poți să-mi spui cine sunt

about who these people are?

Nick Drake: Jackie is Jackie Kay, a dear friend and now the national poet of Scotland – the Makar. Edward is my partner.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Have you ever started with small poems, sketches or maybe short novels? Or has poetry been the "love of your artistic life"?

Nick Drake: Poetry is indeed the love of my artistic life. But I also write novels, plays, screenplays and opera librettos. You can find out more on my website www.nickfdrake.com

Bianca-Alexandra Ferdinand: Could you describe the process of writing a poem? How long does it take? What do you do when an idea comes to your mind?

Nick Drake: Poems start mysteriously. With an echo of a rhythm. With two words clinking together like dice in the hand. With an idea I don't know what to do with. With emotions I don't know how to shape. Some poems come fast (a few weeks) some take years to find their truest form. I keep notebooks, have done always, and write nonsense,

acești oameni?

Nick Drake: Jackie este Jackie Kay, o prietenă dragă iar în prezent poeta națională a Scoției – poet regal. Edward este partenerul meu.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Ai început cu poeme mici, scheciuri sau poate nuvele? Sau poezia a fost „iubirea vieții artistice"?

Nick Drake: Poezia este într-adevăr iubirea vieții mele artistice. Dar de asemenea scriu și romane, piese de teatru, scenarii și libreturi. Poți găsi mai multe pe website-ul meu www.nickfdrake.com

Bianca-Alexandra Ferdinand: Potți să descrii procesul scrierii unei poezii? Cât timp îți ia? Ce faci în momentul în care o idee îți vine în minte?

Nick Drake: Poemele încep în mod misterior. Cu un ecou al ritmului. Cu două cuvinte care se ciocnesc între ele precum zarurile în mână. Cu o idee cu care nu știu ce să fac. Cu emoții pe care nu știu cum să le modelez. Unele poeme vin rapid (în câteva săptămâni), altele durează ani pentru a le găsi adevarata formă. Țin caiete, mereu am

ideas, fragments, in there... I always work through many drafts in longhand. Then I type up, and edit, and carry on that way. Writing is both intuitive fidelity to the unconscious, and the craft of attending to other poems and poets, to the power and the history of language.

făcut așa, și scriu nimicuri, idei, frgamente acolo… Mereu lucrez prin multe schițe cu naturalețe. Apoi le tastez și le editez și continui așa. Scrisul e atât intuitiv cât și fidel subconștientului și breaslă a participării altor poezii si poeți, către puterea și istoria limbii.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Can you describe a day of your life? What you usually eat for breakfast, your favorite authors, TV series etc.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Poți descrie o zi din viața ta? Ce mănânci de obicei la micul dejun, autorii preferați, serialele etc.

Nick Drake: I have a big mug of tea, and to be honest I work in my notebook in bed for a little bit, then go to the desk and carry on with whatever project I'm working on. Breakfast and coffee around 11. Walk sometimes. Carry on until 2. Then stop, lunch, go out, meetings, exercise, whatever. Then carry on from about 4.30... until 7. We watch a lot of TV box sets – most recently Russian Doll, Fleabag, House of Cards.

Nick Drake: Beau o cană mare de ceai, și sincer scriu în caietul meu în pat puțin, apoi mă duc la birou și continui cu ce proiecte am eu. Micul dejun și cafeaua în jurul orei 11. Mă plimb uneori. Tot așa până la ora 2. Mă opresc, iau prânzul, ies, întâlniri, sport, indiferent. Apoi continui cu scrisul de la să zicem 4:30… până la 7. Ne uităm mult la seriale – cele mai recente sunt „Russian Doll" „Fleabag", „House of cards".

Bianca-Alexandra Ferdinand: Are you a morning person?

Bianca-Alexandra Ferdinand: Ești o persoană matinală?

Nick Drake: Definitely.

Nick Drake: Cu siguranță.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Do you prefer coffee or tea?

Bianca-Alexandra Ferdinand: Preferi cafeaua sau ceaiul?

Nick Drake: Both. First tea then coffee, strong.

Bianca-Alexandra Ferdinand: What do you prefer doing in your leisure time?

Nick Drake: Cinema, theatre, art exhibitions, walking, traveling, reading, dreaming about having a dog.

Bianca-Alexandra Ferdinand: What is your favorite meal?

Nick Drake: Duck eggs on toast with wild mushrooms, followed by blackcurrant tart.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Have you ever visited Romania?

Nick Drake: Yes, several times in the early 90s. There are poems about my experiences in Romania in my first book, The Man in the White Suit.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Well, Nick, thank you so much for taking part of this interview! Now I'm definitely interested in reading the poems about Romania!

Nick Drake: I'm interested to hear what you think of those poems - it was a quite a long time ago!

Nick Drake: Amândouă. Mai întâi ceaiul apoi cafeaua, tare.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Ce preferi să faci în timpul liber?

Nick Drake: Cinema, teatru, expoziții de artă, plimbări, călătorii, citit, visez că am un caine.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Care este mâncarea ta preferată?

Nick Drake: Ouă de rață pe pâine prăjită cu ciuperci sălbatice, urmate de tartă cu coacăze negre.

Bianca-Alexandra Ferdinand: Ai vizitat vreodată România?

Nick Drake: Da, de multe ori la începutul anilor 90. Există poezii despre experiențele mele în România în prima mea carte, „Omul în costumul alb".

Bianca-Alexandra Ferdinand: Ei bine, Nick, îți mulțumesc frumos pentru că ai luat parte la acest interviu! Acum sunt cu siguranță curioasă să îți citesc poemele despre România!

Nick Drake: Sunt curios să aflu ce părere ai despre acele poeme – a trecut ceva timp de atunci!